

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/174/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323010239
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2323010239.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a iné, o sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 11.10.2023, č.k. 5T/14/2023 - 238, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13.6.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta zamietla.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením zo dňa 11.10.2023 Okresný súd Galanta (ďalej aj len ako „okresný súd“) pod sp. zn. 5T/14/2023 rozhodol takto:

„Podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku trestnú vec obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., trvalý pobyt C. XXXX, Slovensko, pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona a prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 18.01.2022 v čase okolo 17.30 hod. na adrese C. D. XXXX napadol poškodenú - bývalú družku C. E. a to takým spôsobom, že keď sa zo záhrady rodinného domu vybral ku vchodovej bráne, kde ho poškodená dobehla a chytila za kupcu z mikiny, obžalovaný pohl s rukou tak, že ju zdvihol vyššie ramien smerom dozadu a C. padla na zem na zadok, pričom utrpela zranenia, ktoré si vyžadovali lekárske ošetrenie,

postupuje Okresnému úradu Šaľa na prejednanie priestupku.“

2. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že „Súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivito aj v ich súhrne a dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním nenaplnil znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, a prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona ani z formálneho a ani z materiálneho hľadiska. Súd považoval za vierohodnú výpoveď svedka B. F., nakoľko do času skutku si vychádzal dobre aj s obžalovaným aj s poškodenou C. E. aj so svedkyňou F. E., keď to vyplýva z výpovede uvedeného svedka na hlavnom pojednávaní zo dňa 11.10.2023, pričom aj poškodená C. E. a svedkyňa F. E. sa tesne pred skutkom obracali s dôverou na uvedeného svedka, aby vyriešil vzťah medzi obžalovaným a poškodenou C. E.. Naproti tomu obžalovaný si po rozchode nevychádza dobre s poškodenou C. E., keď posledné 2 roky boli konflikty, čo vyplýva z výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní zo dňa 4.7.2023. Tu je potrebné zdôrazniť, že svedok B. F. nemá osobný majetkový záujem na výsledku majetkového vyporiadania k rodinnému domu na adrese C. D. XXXX a teda ani na výsledku tohto trestného konania, keďže tam ani nemá spoluvlastnícky podiel a ani nebýva. Naproti tomu obžalovaný by chcel dosiahnuť vyplatenie kúpnej ceny z predaja rodinného domu ako to

opísala poškodená C. E. na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.9.2023, ale je zrejmé, že poškodená C. E. a svedkyňa F. E. by chceli zostať byvať v rodinnom dome keď neponáhľajú s majetkovým vyporiadanim len chcú aby obžalovaný odsťahoval psa, ktorý im prekáža.

Výpoveď svedka B. F. na hlavnom pojednávaní zo dňa 11.10.2023 vykazovala z hľadiska vnútornej štruktúry prehľadnú štruktúru, keď drobné nejasnosti je potrebné pripísať jazykovej bariére. Aj keď sa pri výpovedi svedka B. F. odstraňovali 2 rozpory medzi hlavným pojednávaním a prípravným konaním, nešlo o kľúčové okolnosti k tomu ako sa stal prvý útok pri voliére a druhý útok pri bránke. Výpoveď svedka B. F. je vo viacerých faktoch podporená výpoveďou obžalovaného, keď pri druhom útoku pri bránke súd vychádzal z výpovede svedka B. F. z dôvodu objektivity uvedeného svedka. Okrem toho svedok B. F. zotrval na svojej výpovedi aj na konfrontácii na hlavnom pojednávaní zo dňa 11.10.2023.

Naproti tomu výpoveď poškodenej C. E., ktorá je matkou svedkyne F. E., na hlavnom pojednávaní zo dňa 4.7.2023 a 13.9.2023 nevykazovala z hľadiska vnútornej štruktúry prehľadnú štruktúru, keď v priebehu svojej výpovede podstatné okolnosti opisovala rozdielne. Najskôr poškodená C. E. uviedla, že obžalovaný ju udrel lakťom do tváre na ľavú stranu 2x a potom sa opravila, že obžalovaný ju udrel 2x za sebou so zovretou päsťou do ľavej časti tváre. Najskôr uviedla, že obžalovaný už odišiel a potom prišla F. E., a potom to zmenila tak, že keď sa hádala s obžalovaným v bráne tak počula, že F. E. ide už ide von, pričom telefonovala na políciu, a potom to zmenila tak, že keď ležala na zemi tak videla prichádzať F. E., a neskôr to zmenila tak, že čo sa týka incidentu pri bráne tak dcéra F. E. videla všetko, a potom to zmenila, že obžalovaný odišiel v momente keď dcéra hovorila, že volá políciu. Ako nelogické je potrebné vyhodnotiť tvrdenie poškodenej C. E., že u nich na rodinnom dome sú okná vždy otvorené, keď skutok sa stal v mesiaci február, teda počas vykurovacej sezóny, čo úplne popiera zmysel tepelnoizolačných vlastností okien. Ako nelogické tvrdenie je potrebné vyhodnotiť tvrdenie poškodenej C. E., že len kvôli lepším úrokom bola hypotéka napísaná na obžalovaného, keď s hypotékou sú spojené výrazné ekonomické riziká, ktoré by obžalovaný len tak na seba neprebral, ale tu je vierohodná verzia obžalovaného, že poškodená C. E. je na čiernej liste a preto nemohla čerpať hypotéku, čo tiež vypovedá o jej finančnej disciplíne. Okrem toho poškodená C. E. má panické záchvaty, keď kvôli tomu bola v nemocnici v roku 2018, to tiež znižuje jej vierohodnosť. K charakteru poškodenej C. E. je potrebné uviesť aj to, že s chorobou Covid-19 sa pohybovala mimo domova aj keď v tom čase mala byť v karanténe, z čoho je potrebné usudzovať na porušovanie právnych predpisov touto osobou, čo spôsobuje jej nevierohodnosť.

Z výpovede svedkyne F. E., ktorá je dcérou poškodenej C. E., na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.9.2023 vyplynulo, že prvý útok pri voliére nevidela, lebo keď prišla tak mama už ležala na zemi a teda nie je očitým svedkom prvého útoku pri voliére. Naproti tomu výpoveď svedkyne F. E. nie je na hlavnom pojednávaní v podstatnej okolnosti konzistentná, keď z výpovede svedkyne F. E. na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.9.2023 vyplynulo, že videla ako obžalovaný 2x udrel jej mamu, avšak pri konfrontácii na hlavnom pojednávaní zo dňa 11.10.2023 svedkyňa F. E. zmenila svoje vyjadrenie tak, že išla pre telefón zavolať políciu a videla jeden úder ako mama padne na zem. Z toho je potrebné usudzovať, že svedkyňa F. E. druhý útok pri bráne nevidela a dozvedela sa o ňom až od poškodenej. Tu je potrebné akceptovať logickú argumentáciu obžalovaného, že v prípade, že by 2x udrel poškodenú do tváre, tak by mala väčšie následky, napr. modriny, pričom poškodená C. E. ani netvrdila, že by mala modriny na tvári, keď ani v lekárskej správe zo dňa 18.12.2021 sa nespomínajú modriny na tvári. Výpoveď svedkyne F. E. nekorešponduje s výpoveďou poškodenej C. E. v tom, že rozdielne svedkyňa F. E. opisovala, že obžalovaný odišiel v tom momente, keď udrel mamu a ona povedala že volá políciu. Okrem toho svedkyňa F. E. navštevuje psychológa kvôli incidentu, čo tiež vyvoláva otázky o jej schopnosti správne reprodukovať prežitú udalosť. K charakteru svedkyne F. E. je potrebné uviesť aj to, že s chorobou Covid-19 sa pohybovala mimo domova aj keď v tom čase mala byť v karanténe, z čoho je potrebné usudzovať na porušovanie právnych predpisov touto osobou, čo spôsobuje jej nevierohodnosť. Z formálneho hľadiska v tomto prípade nedošlo k prečinu nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný to poprel a z hľadiska dôkaznej núdze nebolo spoľahlivo preukázané tvrdenie poškodenej, že sa jej obžalovaný vyhrážal dňa 18.1.2022 ráno cez telefón, keď to zostalo v rovine nevierohodného tvrdenia poškodenej, lebo to nebolo podporené ďalším dôkazom, pričom tvrdenie poškodenej, že sa jej obžalovaný vyhrážal dňa 18.1.2022 večer na záhrade a pri bráne je vyvrátené výpoveďou svedka B. F., lebo z výpovede svedka B. F. vyplynulo, že pri voliére bola hádka kvôli psovi a hypotéke a o vyhrážkach sa nezmieňuje. Nevierohodnosť výpovede poškodenej vyplýva z toho, že je nelogické, aby poškodená, ktorá sa bojí o svoje život a zdravie, tak aby po tom čo si vypočula vyhrážky a mala dostať úder pri voliére, utekala za odchádzajúcim obžalovaným ako útočníkom a snažila sa ho zastaviť, lebo poškodenej by v takomto postupe mal brániť strach z obžalovaného. Na nevierohodnosť

výpovede poškodenej je potrebné usudzovať aj z toho, že poškodená má v čase skutku nevyriešené majetkovoprávne vzťahy k rodinnému domu s obžalovaným, ktoré by chcela dotiahnuť do vyriešenia, a to tak že obžalovaný tam prestane chodiť a odsťahuje psa. Okrem toho na základe toho, že obžalovaný z C. išiel priamo na políciu do Vlčian je potrebné usudzovať, že obžalovaný nechcel skrývať žiadne fakty pred políciou.

Z formálneho hľadiska v tomto prípade nedošlo k prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, lebo z hľadiska objektívnej stránky z výpovede svedka B. F. vyplynulo, že pri voliére bola hádka kvôli psovi a hypotéke, pričom o existencii napadnutia poškodenej obžalovaným sa nezmieňuje. Navyše vznikli rozpory vo výpovediach medzi poškodenou a svedkyňou F. E..

Samotná práceneschopnosť nie je ani jediným a ani rozhodujúcim kritériom pre zistenie, či došlo k ublíženiu na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona. (porovnaj uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4To/47/2017 zo dňa 15. 06. 2017, porovnaj R 2/1966, porovnaj R 21/1984) Rozhodujúci je lekársky posudok. (R 16/1964, R 5/1995-I) Za ublíženie na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona sa považuje porucha zdravia poškodenej, ktorá mu sťažuje obvyklý spôsob života po dobu okolo 7 dní. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 3To/21/2022 zo dňa 26. 05. 2022) To znamená, že v prípade, že sťaženie obvyklého spôsobu života trvalo menej ako 7 dní, nejde o ublíženie na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona.

V spise nie je doložený znalecký posudok z odboru zdravotníctvo, ktorý by preukazoval ublíženie na zdraví aspoň v štádiu pokusu. Z lekárskej správy zo dňa 18.1.2022, teda zo dňa útoku, vyplýva predpokladaná doba liečenia pri aplikácii princípu in dubio pro reo 3 dni, pričom obmedzenia na obvyklom spôsobe života toho času nemožno určiť. Ani v skutkovej vete obžaloby nie je uvedené k akému ublíženiu na zdraví malo konanie obžalovaného smerovať. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 6To/119/2018 zo dňa 22.1.2019) Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že nedošlo k ublíženiu na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona. Tu je potrebné zdôrazniť, že poškodená C. E. bola práceneschopná už v čase pred skutkom kvôli ochoreniu Covid-19, a teda samotné potvrdenie o pracovnej neschopnosti zo dňa 25.4.2022 nemá informačnú hodnotu o tom, z akého dôvodu bola poškodená C. E. práceneschopná.

Nebolo možné uvažovať ani nad právnou kvalifikáciou ako trestný čin výtržníctva podľa § 364 Trestného zákona, nakoľko útok pri bráne sa stal vo dvore za nepriehladnou bránou, čo nie je miesto verejnosti prístupné.

Z materiálnej stránky v tomto prípade s poukazom na spôsob spáchania činu, keď poškodená, ktorá mala Covid-19, vôbec sa nemala približovať k obžalovanému, ktorý sa mohol cítiť byť ohrozený nákazlivou ľudskou chorobou, keď obžalovaný nezasiahol poškodenú päsťou, čo potvrdzuje svedok B. F., vzhľadom na následky jeho konania, keď poškodenej nebolo spôsobené vážnejšie zranenie ktoré by si vyžadovalo dlhšie liečenie pri aplikácii princípu in dubio pro reo 3 dni v zmysle lekárskej správy z 18.1.2022, a s poukazom na pohnútku obžalovaného, ktorý bol na odchode a protiprávne zareagoval až po tom ako poškodená ho ťahala za kapucňu, súd dospel k záveru, že závažnosť činu je nepatrná v zmysle § 10 ods. 2 TZ a konanie obžalovaného možno posudzovať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v z.n.p. V zmysle § 20 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v z.n.p do plynutia lehoty pre zánik zodpovednosti za priestupok sa nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že existuje dôvod na postúpenie trestnej veci Okresnému úradu Šaľa na prejednanie priestupku.“

3. Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote sťažnosť prokurátor, ktorú dôvodil písomne (citácia):

„Podľa § 2 ods. 10 Tr. por., orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por., orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa

spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Uvedenými ustanoveniami sa okresný súd dôsledne neriadil, odôvodnenie uznesenia považujem za arbitrárne. V zmysle citovaných zásad je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a teda aj súdu zistiť skutkový stav veci, aby o ňom neboli dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a súčasne umožňuje aj súdu z úradnej povinnosti obstarávať dôkazy. V zmysle tejto zásady je aj súd povinný vykonať také dôkazy, ktoré zabezpečia náležité zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť.

Aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. je nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu veci tak, aby sa v každom jednotlivom prípade vzali do úvahy osobitosti daného prípadu. Hodnotenie dôkazov podľa vnútorného presvedčenia však neznamená možnosť ľubovôle zo strany súdu, ale musí byť založené na logickom úsudku a vyplývať zo starostlivého zváženia všetkých dôkazov, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom.

So záverom okresného súdu sa nestotožňujem, rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, a dôkazy boli vyhodnotené výlučne v prospech obžalovaného.

Som toho názoru, že okresný súd sa celkom jednostranne uspokojil s obhajobou obžalovaného, jednotlivé dôkazy vyhodnotil výlučne v jeho prospech. Súd výsluchy poškodenej aj svedkyne označil ako nedôveryhodné. Súd objektivizoval skutkový stav na základe výpovede svedka B. F., ktorá sa zhoduje v zásade s výpoveďou obžalovaného.

Súd vyhodnotil výpoveď poškodenej ako nedôveryhodnú, a to aj z tých dôvodov, že jej výpoveď považoval za nelogickú z dôvodu, že vo vykurovacej sezóne má otvorené okná, taktiež súd v rámci otázky jej dôveryhodnosti poukázal na jej panické záchvaty od roku 2018 a v neposlednom rade súd poukázal na to, že poškodená s COVIDOM-19 sa pohybovala mimo domova. Som toho názoru, že uvedené skutočnosti nespôsobujú nedôveryhodnosť poškodenej. Je síce pravdou, že v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní uviedla k incidentu pri bráne, že dostala najprv dve rany laktom, no hneď na to sa opravila, že išlo o päšť, pričom na päšť aj v rámci svojej výpovede ukazovala. Čo sa týka úvah výpovede poškodenej vo vzťahu k hypotéke na dom aj tu sa súd uspokojil len s tvrdením obžalovaného, že poškodená je na čiernej listine neplatičov, pričom takýto dôkaz nebol na súde prezentovaný. Aj na tomto mieste teda poukazujem hodnotenie dôkazov súdom len v prospech obžalovaného. Svedkyňa F. E. súd vyhodnotil tiež ako nedôveryhodnú, nakoľko s chorobou COVID-19 chodila mimo domova a taktiež z dôvodu, že svedkyňa navštevuje psychológa. V danom prípade sa taktiež nemožno stotožniť s názorom súdu, že dané skutočnosti majú mať vplyv na dôveryhodnosť výpovede svedkyne. Žalovaný skutok sa skladá v zásade z troch dielčích útokov na poškodenú, pričom prvý útok na poškodenú mal byť realizovaný dňa 18.01.2022, a to pri telefonickom rozhovore poškodenej s obžalovaným, kedy sa jej mal vyhrážať smrťou.

Samotný obžalovaný nepopiera, že spolu telefonovali. To, že sa jej mal vyhrážať smrťou do telefónu možno dedukovať z jeho ďalšieho správania, nakoľko následne v ten istý deň (vo večerných hodinách) sa mal opätovne vyhrážať poškodenej zabitím, o čom svedčí nie len poškodená ale aj svedkyňa F. E., ktorá vyhrážky počula. Tento ďalší dielčí útok bol započatý pri voliére so psom, kde obžalovaný okrem vyhrážok mal aj fyzicky zaútočiť na poškodenú postrčením, a to až tak, že spadla na zem. Následne obžalovaný chcel odísť z miesta činu, pričom a poškodená chcela, aby obžalovaný vyčkal na príchod polície. Nemožno sa stotožniť s názorom súdu, že ak by sa poškodená bála obžalovaného tak by za ním ďalej nešla. Poškodená sa nešla s obžalovaným biť alebo mu vracat' útok, iba chcela, aby obžalovaný počkal do príchodu na políciu. Ten však pri bráne mal udrieť poškodenú dvakrát do oblasti tváre, na čo poškodená spadla na zem (tretí čiastkový útok). Mám za to, že výpovede poškodenej a svedkyne nemožno diskvalifikovať preto, lebo mali zdravotné problémy (návštevy psychológa, či panické ataky) alebo, že chodili mimo domova s chorobou COVID-19.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody navrhujem aby Krajský súd v Trnave zrušil uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 5T/14/ 2023 - 238 zo dňa 11.10.2023 a vrátil vec Okresnému súdu Galanta, aby vo veci znovu konal a rozhodol.“

4. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) až f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3, 4 alebo 10, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a ods. 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

Podľa § 194 ods. 2 Trestného poriadku, ak je chybná len časť napadnutého uznesenia a možno ju oddeliť od ostatných alebo ak sa týka sťažnosť len časti uznesenia, obmedzí nadriadený orgán svoje rozhodnutie podľa odseku 1 len na túto časť.

5. Krajský súd v Trnave (ďalej aj len ako „sťažnostný súd“) na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

6. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, sťažnostný súd zistil, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

7. Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia bolo po procesnej stránke v súlade so zákonom. Sťažnostný súd sa pri prieskume napadnutého uznesenia zameril na skúmanie toho, či prvostupňový súd vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré môžu prispieť k objasneniu stíhaného skutku, či pri hodnotení vykonaného dokazovania bral do úvahy všetky relevantné a zároveň zákonné dôkazy, resp. skutočnosti z nich vyplývajúce, či tieto hodnotil samostatne, ako aj vo ich vzájomných súvislostiach a či pri hodnotení dôkazov použil logicky správne postupy. Pokiaľ sú všetky uvedené aspekty tvorby rozhodnutia dodržané, nemožno súdu vytknúť správnosť záveru, ku ktorému dospel a to aj v prípade, ak by odvolací (v tomto prípade sťažnostný) súd sám vyhodnotil zistené skutočnosti iným spôsobom. Takto sa prejavuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

8. Sťažnostný súd zdôrazňuje, že voľné hodnotenie dôkazov sa opiera okrem iného tiež o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov, a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. (viď. III. ÚS 332/2009).

9. Okresný súd v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého uznesenia jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého uznesenia veľmi podrobne rozoberá, preto sťažnostný súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje.

10. Rovnako sa sťažnostný súd stotožňuje a poukazuje na úvahy, ktoré viedli okresný súd k záveru, že obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete po formálnej stránke nenaplnil znaky skutkovej podstaty prečinu tak, ako je popísané vo výrokovej časti uznesenia, keďže okrem iného z hľadiska dôkaznej núdze nebolo spoľahlivo preukázané, že sa obžalovaný poškodenej vyhrážal dňa 18.1.2022 cez telefón, ani že sa jej v ten deň vyhrážal večer na záhrade pri bráne, ani že ju napadol tým spôsobom, ako uviedla poškodená a ako sa mu kladie za vinu podanou obžalobou.

11. Sťažnostný námietka prokurátora smeruje vo svojej podstate k tomu, že okresný súd nesprávne posúdil a vyhodnotil vykonané dôkazy.

12. Po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nemožno dospieť k záveru, že by súd dokazovanie vyhodnotil v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda iba jednostranne v prospech obžalovaného, že by bez akejkoľvek dôkaznej opory uveril ten-denným a účelovým tvrdeniam obhajoby, alebo že by že by výpovede poškodenej a svedkyne vyhodnocoval výlučne len v prospech obžalovaného.

13. Prokurátor sa nestotožňuje s postupom súdu, ktorý v úvahách spochybnil výpoveď poškodenej, aj svedkyne E.. Z výpovede svedkyne E. však naozaj vyplynulo, že nebola svedkom útoku obžalovaného, ktorý poškodená (jej matka) označila ako udretie rukami do chrbta, ale svedkyňa mala byť až svedkom incidentu, ktorý sama poškodená popísala rôzne, teda raz ako dva údery lakťom, potom úder(y) päšťou. Samotná svedkyňa tento útok tiež popisovala rozdielne, raz ako dva údery, potom jeden. Pravdou sú aj nezrovnalosti vo výpovediach poškodenej a svedkyne E. ohľadom skutočností, kedy obžalovaný odišiel z miesta incidentu, čo vtedy ktorá z osôb robila. Nie je pravdou, že okresný súd vyhodnotil výpovede svedkyne a poškodenej ako nedôveryhodné len z tých dôvodov, že vo vykurovacej sezóne by neboli na dome otvorené okná, že máva poškodená panické záchvaty od roku 2018 a že sa poškodená so svedkyňou s Covidom-19 pohybovali mimo domova. Okresný súd podrobne rozanalyzoval priebeh skutkového deja, tak ako o ňom vypovedali obžalovaný, svedkovia, poškodená, vyhodnocoval, ktoré zo skutočností sa zhodujú, ktoré nie, a vyvodzoval z uvedeného logické závery, ktoré právne vyhodnotil.

14. Nielen taká dôkazná situácia, pri ktorej v trestnom konaní existuje iba jediný usvedčujúci dôkaz, ale aj táto, kde nie je ani po vykonanom dokazovaní bez dôvodných pochybností ustálené, či boli priamym svedkom udalostí aj svedkyňa F. E. a svedok F., je z poznávacieho hľadiska neľahká a obsahuje v sebe riziko možných chýb a omylov. V takýchto prípadoch musí byť venovaná mimoriadna pozornosť dôkladnému prevereniu toho jediného priameho usvedčujúceho dôkazu a takýto dôkaz musí byť starostlivo hodnotený. V uvedenom kontexte potom aj skúmaniu ďalších dôkazov, poukazovaných svedeckých výpovedí. Ide prípad schémy „tvrdenia proti tvrdeniu“, pri ktorom je potrebné detailne posudzovať vierohodnosť jednotlivých proti sebe stojacich výpovedí, a to pri rešpektovaní princípu prezumpcie neviny. Zároveň je nevyhnutná zvýšená opatrnosť pri vyhodnocovaní dôkazov, ktoré si navzájom rozporujú.

15. V prejednávacom prípade je však súd v situácii, kedy nie je možné odstrániť rozpory medzi výpoveďami poškodenej a výpoveďou obžalovaného, resp. svedkov, pretože dôvodnú pochybnosť o tvrdeniach poškodenej, neodstránili dostupné a vykonané dôkazy, pričom rozsah a dostatočnosť vykonaného dokazovania prokurátor ani nenapáda. V tomto smere preto sťažnostný súd akceptuje záver okresného súdu o nutnosti postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo.

16. Nie obžalovaný je povinný preukazovať svoju nevinu, ale obžaloba je povinná preukázať vinu obžalovaného, pričom v tomto konaní nebola vina obžalovaného bez dôvodných pochybností preukázaná. Nemožno urobiť jednoznačný záver, že sa vôbec stal skutok, ktorý je uvedený v obžalobe. Okresný súd na rozdiel od obžaloby, ktorá kládla za vinu obžalovanému, že (okrem iného) „udrel poškodenú do oblasti zátylku, sotil ju na zem“ a „ju dvakrát udrel päšťou do ľavej strany hlavy“, ustálil skutkové zistenia tak, že obžalovaný „napadol poškodenú - bývalú družku C. E. a to takým spôsobom, že keď sa zo záhrady rodinného domu vybral ku vchodovej bráne, kde ho poškodená dobehla a chytila za kupučku z mikiny, obžalovaný pohol s rukou tak, že ju zdvihol vyše ramien smerom dozadu a C. padla na zem na zadok, pričom utrpela zranenia, ktoré si vyžadovali lekárske ošetrenie“. Tieto potom premietol do skutkovej vety napadnutého uznesenia, posúdil ich po právnej stránke ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu a z tohto dôvodu aj trestnú vec postúpil Okresnému úradu Šaľa na prejednanie priestupku.

17. Ak súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, odvolací súd ani nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, lebo sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takomto prípade totiž napadnutému rozsudku nemožno vytknúť žiadnu chybu v zmysle ustanovenia § 321 Trestného poriadku. (R 53/1992)

18. Keďže sťažnostný súd, ako už uviedol vyššie, nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, sťažnosť prokurátora v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

19. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.